

Hoofdstuk 1 – De Eerste Wandelavond

De zon hing laag boven de huizen toen Sam zijn veter nog een keer stevig aantrok. Vanuit de keuken rook hij de geur van pannenkoeken die zijn moeder voor later had gebakken. Buiten hoorde hij kinderen lachen en fietsen rinkelen. Het was eindelijk zover: de eerste avond van de Avond4Daagse.

“Sam! Ben je klaar?” riep Noor vanaf het tuinhok.

Sam grijnsde meteen toen hij haar zag staan. Noor droeg een felgroene rugzak die bijna groter leek dan zijzelf. Aan de zijkant bungelde een kleine sleutelhanger in de vorm van een wandelschoen.

“Bijna!” antwoordde Sam terwijl hij zijn jas pakte. “Mijn vader zegt dat ik extra water mee moet nemen omdat het warm blijft vanavond.”

Noor knikte ernstig. “Mijn moeder ook. En ik heb druivensuiker mee. Voor noodgevallen.”

“Welke noodgevallen?”

“Nou... stel dat jij ineens dramatisch flauwvalt na drie kilometer.”

Sam schoot in de lach. “Dat gebeurt echt niet.”

Toch voelde hij een kleine kriebel van spanning in zijn buik. Hij had nog nooit vier avonden achter elkaar zo ver gewandeld. Op school had iedereen het er al weken over. Sommige kinderen deden alsof het niets was, maar Sam wist dat veel kinderen zenuwachtig waren.

Samen liepen ze richting het grote plein bij de sporthal waar de start zou zijn. Hoe dichterbij ze kwamen, hoe drukker het werd. Overal zag Sam ouders met rugzakken, kinderen met petjes en groepjes vrienden die luid door elkaar praatten.

Er hing een vrolijke chaos in de lucht.

Bij de ingang stond een lange tafel waar vrijwilligers stempels uitdeelden. Een man met een rode pet hield een megafoon vast.

“Groep van vijf kilometer verzamelt links!” riep hij enthousiast.

Noor trok Sam aan zijn mouw. “Wij moeten daarheen!”

Ze wurmden zich tussen de mensen door. Op het plein klonk muziek uit grote speakers. Iemand verkocht ijsjes en een klein meisje liep voorbij met lichtgevende schoenveters.

“Die wil ik ook,” mompelde Noor.

“Je hebt al een rugzak die licht geeft in het donker.”

“Dat is compleet iets anders.”

Toen ze eindelijk bij hun klasgenoten stonden, zag Sam dat bijna iedereen er was. Milan had zelfs een wandelstok meegenomen alsof hij een beroemde ontdekkingsreiziger was.

“Deze heb je echt nodig na kilometer vier,” zei Milan serieus.

“Doe normaal,” lachte Noor.

Precies om zeven uur begon de stoet te bewegen. Honderden wandelaars liepen langzaam de straat uit terwijl ouders langs de kant zwaaiden. De lucht kleurde zacht oranje en een warme avond wind waaide door de bomen.

In het begin voelde het alsof ze gewoon een klein stukje liepen. Iedereen praatte druk door elkaar. Noor vertelde verhalen over een buurvrouw die ooit verkeerd was gelopen tijdens de Avond4Daagse en ineens in een andere wijk terecht kwam.

“Dat meen je niet,” zei Sam.

“Echt waar. Ze dacht dat ze de pijlen volgde, maar het waren wegwerkzaamheden.”

Na een tijdje liepen ze langs een smalle weg naast een park. Daar werd het rustiger. Je hoorde alleen schoenen op de stoep, vogels in de bomen en af en toe gelach uit de groep.

Sam keek omhoog naar de lucht die langzaam donkerder werd.

Eigenlijk vond hij dit veel leuker dan hij had verwacht.

Niet alleen het wandelen, maar ook het gevoel dat iedereen samen onderweg was. Alsof de hele stad even meedeed aan hetzelfde avontuur.

Na ongeveer drie kilometer begon Milan ineens overdreven te kreunen.

“Ik voel mijn benen niet meer.”

“Je loopt anders nog prima,” zei Noor droog.

“Dat lijkt alleen maar zo.”

Ze moesten allemaal lachen.

Bij de drinkpost kregen ze bekers limonade van vrijwilligers. Sam dronk gulzig terwijl Noor twee koekjes tegelijk pakte.

“Strategische energie,” zei ze met volle mond.

Toen ze verder liepen, werd het langzaam donker. Straatlampen sprongen aan en ergens in de verte hoorde Sam muziek. Mensen stonden voor hun huizen om naar de wandelaars te kijken. Sommige bewoners hadden zelfs slingers opgehangen.

Een oudere man zat op een stoeltje in zijn voortuin te klappen voor iedereen die voorbij kwam.

“Succes, toppers!” riep hij.

Sam voelde zich ineens trots.

Niet omdat hij gewonnen had. Er was helemaal geen wedstrijd.

Maar omdat hij gewoon meeliep. Stap voor stap, samen met Noor en de rest.

Toen ze uiteindelijk weer terugkwamen bij de sporthal, voelde Sam zijn benen wel een beetje zwaar worden. Toch glimlachte hij breed.

Bij de finish kregen ze hun eerste stempel.

Nog drie avonden te gaan.

Hoofdstuk 2 – Wachten bij de Straat

De tweede avond van de Avond4Daagse begon heel anders dan de eerste.

Waar gisteren iedereen nog fris en druk was geweest, liepen de kinderen nu iets langzamer richting de start. Sam voelde zijn kuiten nog een beetje van het wandelen van gisteren. Elke keer als hij de trap af liep, trok er een spier in zijn been.

“Volgens mijn vader heet dat spierpijn,” zei Noor terwijl ze naast hem fietste. “Maar ik noem het wandel-overleving.”

Sam grijnsde. “Ik dacht dat jij alles makkelijk vond.”

“Ik ben ook dapper terwijl ik klaag.”

De lucht was grijs vanavond. Niet echt donker, maar er dreven dikke wolken over de stad. Af en toe voelde Sam een koude windvlaag langs zijn gezicht glijden.

Bij de sporthal was het opnieuw ontzettend druk. Overal stonden groepjes kinderen. Sommige hadden regenjassen mee, anderen hielden paraplu's vast alsof er ieder moment een enorme storm kon losbarsten.

Milan kwam naar hen toe gesjokt.

“Ik heb slecht nieuws,” zei hij dramatisch.

“Wat nu weer?” vroeg Noor.

“Ik heb vanochtend geprobeerd op te staan... en mijn benen deden het niet meer.”

“Toch knap dat je hier bent geraakt,” zei Sam.

“Pure wilskracht.”

De megafoon van de organisatie kraakte luid.

“Welkom wandelaars! Vanavond lopen we een iets andere route!”

Meteen begonnen kinderen nieuwsgierig door elkaar te praten.

“Misschien gaan we door het oude park!” zei Noor enthousiast.

“Of langs de rivier,” gokte Sam.

Even later vertrok de lange stoet weer door de straten. De lucht rook naar regen en natte stenen. Mensen stonden onder afdakjes te kijken terwijl de wandelaars voorbij trokken.

In het begin liep alles rustig.

Maar na ongeveer een half uur kwamen ze ineens stil te staan in een smalle straat.

“Waarom stoppen we?” vroeg Sam terwijl hij op zijn tenen ging staan.

Niemand wist het precies.

Helemaal vooraan gebeurde blijkbaar iets, want de stoet bewoog geen centimeter meer. Langzaam vulde de straat zich met pratende kinderen, schuivende schoenen en zuchtende ouders.

Noor keek om zich heen.

“Misschien is iemand verdwaald.”

“Of een geheime controlepost,” fluisterde Milan.

“Jij denkt echt dat dit een spionnenmissie is hè?”

Milan haalde zijn schouders op. “Je weet het nooit.”

Na een paar minuten begon het zachtjes te miezeren.

Kinderen trokken capuchons over hun hoofd. Iemand verderop begon een liedje te zingen en al snel zong een halve groep mee. Het klonk rommelig, maar vrolijk.

Sam keek naar de huizen om hen heen. Achter ramen zag hij mensen staan kijken naar de enorme groep wandelaars die de straat helemaal vulde.

Toen klonk er ineens een harde stem uit een luidspreker verderop.

“Dames en heren, even geduld alstublieft!”

“Een spreker?” vroeg Noor verbaasd.

Langzaam kwam het geluid dichterbij. Voor hen stond een klein podiumwagentje dat Sam eerst helemaal niet had gezien. Ernaast stonden vrijwilligers in gele hesjes druk te overleggen.

De man met de microfoon glimlachte breed.

“Wat geweldig dat jullie er allemaal weer zijn vanavond!”

Er klonk gejuich vanuit de groep.

“Vanwege de drukte moesten we even wachten,” vervolgde hij. “Maar dat geeft ons mooi de tijd om alle wandelaars een extra applaus te geven!”

Meteen begon iedereen te klappen en te juichen. Sommige kinderen floten hard op hun vingers.

Sam voelde opnieuw dat rare trotse gevoel in zijn buik.